

Arrest

nr. 253 789 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Ethiopië, behoort u tot de Amhara bevolkingsgroep en bent soennitische moslima. U bent geboren in Gondar van waar uw beide ouders, die niet met elkaar gehuwd waren, afkomstig zijn. Uw vader huwde met S.J., een Hadiye vrouw uit het dorp Hage in de regio Hosaena en vestigde zich in deze streek. Toen uw moeder een man huwde die zelf twee kinderen had, bracht ze u op vijfjarige leeftijd naar uw vader en diens nieuwe gezin. Uw stiefmoeder, zelf werkzaam bij de administratie van het dorp Hage, behandelde u als huishoudhulp en veehoedster. Het geldt dat u verdiende tijdens seizoensarbeid bij landbouwers, moest u aan haar afstaan. U mocht van haar enkel tussen uw veertiende en zestiende naar school, terwijl uw halfbroers- en zussen wel gewoon school liepen. Wanneer u bij uw vader hierover klaagde liet hij uw klachten naast zich om de vrede in huis te bewaren. Ook met uw halfzussen had u geen goede band.

Toen u zestien, bijna zeventien jaar oud was, kreeg u op een dag te horen dat u diezelfde dag nog ging huwen met N., een oudere man uit uw dorp en familielid van uw stiefmoeder, die al twee vrouwen had. Ondanks uw protest bij uw stiefmoeder en uw vader hoorde u dat u verplicht was hem te huwen. Uw stiefmoeder zag dit huwelijk als een oplossing voor een incident dat uw huwbaarheid deed slinken, nadat u als kind door haar broer was verkracht. Na, 's avonds bij uw vader op bezoek te zijn gekomen en om uw hand te hebben gevraagd, werd door de bijeengekomen mannen samen gegeten en nam N. u de volgende dag mee naar zijn huis. Zeven maanden na uw traditionele huwelijk werd u door een neef van N., die tevens politieagent in het dorp was en uw vader voortdurend beschuldigde ontoelaatbare politieke activiteiten te hebben, verkracht. Toen u twee maanden later zwanger bleek, vroeg u uw jeugdvriend H. u te helpen. Samen met H.'s zus ging u naar een naburig dorp waar u een abortus onderging. Via geruchten kreeg N. van deze ingreep te horen. U werd door hem mishandeld en met de dood bedreigd. U vluchtte naar het huis van uw vader van waar u drie dagen later door N. werd meegenomen. Daar hij u dreigde te vermoorden hielp één van zijn echtgenotes u te vluchten. U ging naar het huis van H. van waar u samen naar Hosaena stapten. In Hosaena nam u samen een bus naar Addis Abeba, waar u werd ondergebracht bij zijn neef en nicht. Na één maand van verblijf in Addis Abeba vernam u van H. dat N. enkele mensen die voor hem werkten de opdracht had gegeven u bij zijn familie in Addis Abeba te gaan zoeken. Er werd u een busticket gekocht tot aan de grens met Sudan van waar u Ethiopië kon verlaten. Bij uw aankomst in Sudan werd u gedurende zes à zeven maanden vastgehouden door smokkelaars in Hamdayit, alvorens u zich kon vrijkopen met geld dat u van andere reizigers kreeg. U reisde vervolgens naar Kassala waar u een Ethiopisch meisje ontmoette die er koffie en thee verkocht. Nadat u haar uw verhaal vertelde stuurde ze u naar Khartoum, waar u in juni 2013 aankwam. Zonder u er te registreren in een vluchtelingenkantoor verbleef u gedurende één jaar in Khartoum, waar u als huishoudster aan de slag was. U kende er geen problemen met de autoriteiten maar vernam dat Ethiopiërs opgepakt konden worden als ze politieke activiteiten ontwikkelden. Daar u mee had gedaan aan een manifestatie van Ethiopiërs die opkwamen voor vrouwenrechten in hun land, was u bang teruggestuurd te worden naar Ethiopië. U besloot in juni 2014 naar Libië te trekken. Na elf maanden trok u verder naar Italië waar u in augustus 2015 aankwam. Twee dagen later zette u uw reis verder naar Duitsland, waar u op 26 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 26 mei 2017 werd uw verzoek afgewezen. U ging via uw raadvrouw in beroep tegen deze beslissing, maar besloot, wegens het lange wachten, in november 2018 naar Groot-Brittannië te trekken. Tijdens uw verblijf van drie maanden in Groot-Brittannië leerde u in C.A.B., een Ethiopische man afkomstig uit Addis Abeba, kennen met wie u een relatie begon. U raakte van hem zwanger maar werd intussen teruggestuurd naar Duitsland. Nadat u C.A.B. over uw zwangerschap vertelde, weigerde hij u te geloven dat het zijn kind was. Toen u in Duitsland vernam dat uw asielprocedure er was afgesloten, reisde u naar België. U verbleef gedurende enkele maanden bij Belgische mensen die u onderdak boden en hoopte dat C.A.B. u naar Groot-Brittannië zou over laten overkomen. Hij vertelde u echter dat dit onmogelijk was daar hij een gehuwde man was met een echtgenote in Sudan. U diende op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 november 2019 beviel u van uw dochter E.K.S. (O.V. 8.840.913). Behalve dat u vreest door N. gevonden te worden die u zou dwingen bij hem terug te keren en u vreest door hem vermoord te worden, bent u ook bang bent dat uw dochter E.K.S. –zoals u- in Ethiopië besneden zou worden, omdat het in uw dorp gebruikelijk is. Ook vreest u dat uw dochter slachtoffer kan worden van verkrachting daar u in de media over dergelijke voorvallen heeft gelezen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van de akte van geboorte van uw dochter E.K.S. (d.d. 22/01/2020); een medisch attest van dr. Defourny, die vaststelt dat u een oud litteken van een snijwonde onder uw oog heeft (d.d. 8/09/2020); inschrijvingskaarten bij de organisatie GAMS op uw naam en op naam van uw dochter; een medisch attest op uw naam met vaststelling van een besnijdenis van het type 2 (d.d. 29/02/2020), een medisch attest op naam van uw dochter met de vaststelling dat ze niet is besneden (d.d. 06/10/2020) en uw verklaring op eer, opgesteld door de organisatie GAMS, waarin u belooft uw dochter te behoeden voor elke vorm van besnijdenis (d.d. 08/10/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo valt het vooreerst op dat u tijdens verschillende etappes van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland **uiteenlopende identiteitsgegevens** opgeeft. Uit beschikbare gegevens op het CGVS, verstrekt door de Duitse autoriteiten, blijkt u er immers te hebben verklaard **M.S.K.** te heten en **geboren te zijn in Hosaina d.d. 21/10/1996**. Daarnaast gaf u ook aan **L.S.** te heten en geboren te zijn in **Ethiopië d.d. 21/10/1985**. Verder liet u er zich registreren als **M.K.S., geboren in Gondar d.d. 21/10/1995** en als **M.K.S. geboren te Gander d.d. 21/10/1996**. Uit beschikbare gegevens van de Belgische Federale Politie kan worden vastgesteld dat u bij een controle op 30 april 2019 verklaarde **M.K.** te zijn, geboren op **21 augustus 1998**. Op 2 juli 2019 verklaarde u bij een controle aan de Federale Politie dat u **M.K.** was en geboren te zijn op **21 augustus 2002**. Op 12 september 2019 en op 8 oktober 2019 stelde u tijdens een controle van de Federale politie zich dan weer voor als **M.A.**, geboren op **21 augustus 1998**. Tijdens uw verklaringen bij de **DVZ** op 17 januari 2020 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 18 november 2019, gaf u aan **M.K.S. te heten, geboren te zijn in Gondar op 21 oktober 1995**. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze ten alle tijde de waarheid vertelt over zijn/haar identiteit. Door het opgeven van deze uiteenlopende persoonlijke gegevens (naam, geboorteplaats en geboortedatum) maakt u het voor de asiendiensten onmogelijk om uw werkelijke identiteit te achterhalen. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee dan ook danig op de helling te staan.

Wat er ook van zij, voor wat betreft uw stelling bij een terugkeer naar Ethiopië voor uw leven te vrezen daar u van mening bent dat N., de man die u door uw familie werd opgedrongen als echtgenoot, maar met wie u niet officieel gehuwd was, (notities CGVS, p.28) u overal zal zoeken om u terug te nemen en dat uw dochter een risico loopt op verkrachting, daar u in de media had gelezen dat kinderen van vijf jaar door hun eigen vaders kunnen verkracht worden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk met N., geregeld door uw stiefmoeder die u -als door haar broer verkracht meisje- aan geen andere huwelijkskandidaat zou hebben kunnen helpen en u als slavin behandelde (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p. 9,11) helemaal niet overtuigen. Alle daarmee samenhangende incidenten, zoals uw beweerde verkrachting door een neef van N., een abortus die u vervolgens liet uitvoeren en uw mishandeling door N. die erover vernam, zijn dan ook niet meer aannemelijk. Dat N. u en uw dochter tot op het heden actief zal zoeken, indien u naar Ethiopië zou gaan, om u terug te nemen en dat uw dochter hierbij het risico loopt om besneden te worden, komen hiermee eveneens volledig op de helling te staan.

Het is immers ondenkbaar dat –indien u daadwerkelijk deze opeenvolgende problemen en incidenten heeft doorgemaakt- u hierover niets zou hebben verteld bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 26 november 2015 (zie verslag van uw persoonlijk onderhoud “Bundesamt für Migration und Flüchtlinge Niederschrift” d.d. 19/09/2016, p.3,4,5,6). U verklaart nochtans dat deze gebeurtenissen de hoofdreken zijn waarom u uw land van herkomst, Ethiopië op bijna achttienjarige leeftijd verlaten en er bijgevolg niet naartoe kan terugkeren (notities CGVS, p.13,14,18,32,35).

Nog opvallender is vast te stellen dat de informatie die u in Duitsland opgaf over uw leefomstandigheden en het moment van uw vertrek uit uw land helemaal niet overeenkomt met uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België.

Waar u in Duitsland verklaarde Ethiopië te hebben verlaten in juni 2011 -uw laatst opgegeven geboortedatum 21/10/1995 in acht nemend zou u dan zestien jaar zijn geweest- verklaart u op het CGVS dat u “zeventien, bijna achttien jaar” was toen u uw land verliet, wat maakt dat u Ethiopië eerder in 2013 zou hebben verlaten en niet in 2011 (notities CGVS, p. 12). Ook is het opvallend dat u in Duitsland verklaarde dat uw familie uw reis bekostigde ((zie verslag van uw persoonlijk onderhoud “Bundesamt für Migration und Flüchtlinge Niederschrift” d.d. 19/09/2016, p.2 vraag 6), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw reis door een vriend werd betaald (notities CGVS, p.16).

Het jaartal van uw vertrek ter zijde gelaten kan er verder worden vastgesteld dat u in Duitsland aangaf **samen met uw beide ouders in Hosaena** te hebben gewoond tot uw vader, die omwille van zijn **politiek lidmaatschap** gezocht werd door de Ethiopische autoriteiten, het land ontvluchtte, hierbij u, uw **broer, uw zus** en uw moeder achterlatend. U had sindsdien **geen enkel nieuws meer van uw vader** vernomen (zie Bundesamt für Migration und Flüchtlinge Niederschrift” d.d. 19/09/2016, p.2,3).

Op het CGVS gaf u nochtans aan dat uw **ouders eigenlijk nooit een echtpaar** waren geweest, daar uw vader zijn zwangere vriendin, uw moeder, had laten zitten, met een andere vrouw huwde en verhuisde naar het dorp Hage (notities CGVS, p.7). U verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk het **enige kind van uw ouders** zijn geweest en tot uw vijf jaar in Gondar te hebben gewoond, alvorens uw moeder u naar uw vader en stiefmoeder in Hage bracht. U had sindsdien dan ook **niets meer over uw moeder vernomen** (notities CGVS, p.5,7). Ook sprak u op het CGVS van **twee halfbroers en drie halfzussen** (notities CGVS, p.8). Op geen enkel moment vertelde u dat uw vader problemen zou hebben gekend met de Ethiopische autoriteiten omwille van een politiek lidmaatschap, laat staan dat uw broer hierom werd meegenomen en vermoord en dat uw moeder voor een tijd in de gevangenis was terecht gekomen (zie verslag van uw persoonlijk onderhoud "Bundesamt für Migration und Flüchtlinge Niederschrift" d.d. 19/09/2016, p.3,4). U verklaarde uitdrukkelijk dat uw **vader nooit actief was in de politiek** (notities CGVS, p.22). Gelet al deze frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Duitsland en België, werd u gevraagd of u in Duitsland dan wel had verteld over uw familiale problemen, gaande van uitbuiting, tot gedwongen huwelijk en verkrachting (notities CGVS, p.21). U gaf aan: "Ja ik vertelde dat" (notities CGVS, p.21). Daar deze bewering helemaal niet terug te vinden is in de nota's van uw persoonlijk onderhoud bij de Duitse asiendiensten, werd u opnieuw gevraagd of u wel dezelfde verklaringen aflegde in Duitsland als op het CGVS. Hierop gaf u als uitleg: "De vrouw, die daar vertaalde voor mij was een Eritrese vrouw en verstond mijn taal niet" (notities CGVS, p.21). Daar het niet erg aannemelijk is dat de Duitse asiendienst u een tolk zou hebben voorzien die uw taal niet zou verstaan, werd u gevraagd waarom u van mening was dat uw vertaler u niet verstond. U gaf hierop te kennen: "Die tolk was Eritrese, ze sprak niet goed Amhaars, er waren misverstanden tussen ons, ze had iets verteld wat ik niet zei, na de beslissing toonde ik deze verklaringen en de mensen die dat voor me vertaalden zeiden, heb je dat gezegd en ik zei neen, ze vroegen heb je dat gemeld ik zei neen". Gepolst wat er dan niet juist bleek vertaald te zijn, antwoordde u heel vaag met: 'Het interview' (notities CGVS, p.21). Opnieuw werd u gevraagd wat er naar uw mening verkeerd was vertaald wanneer u zou hebben verteld over uw stiefmoeder, gedwongen huwelijk en verkrachting. U ontweek echter een concreet antwoord door te stellen: "Ik kreeg maar 1 uur, was niet zoals nu, ze vroegen me zaken ik antwoordde, maar ze vertaalde verkeerd". Ook al blijkt uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud in Duitsland dat u er een heel uur werd gehoord, kan er worden vastgesteld dat u ook werd gevraagd of u aan uw gedane uiteenzetting nog iets toe te voegen had. U antwoordde er duidelijk: "Neen dat was het". U verklaarde verder ook onomwonden dat er geen problemen waren met de verstaanbaarheid en bevestigde uw verklaringen wanneer deze u werden herlezen (zie verslag van uw persoonlijk onderhoud "Bundesamt für Migration und Flüchtlinge Niederschrift" d.d. 19/09/2016, p.6). Uw poging, de schuld voor alle tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen in Duitsland als op het CGVS, op een tolk af te schuiven, is dan ook grotesk en niet geloofwaardig. Dat u op de vraag waarom een Eritrese vertaler uit zichzelf een relaas zou vertellen en liegen, suggereerde u opvallend met: "Dat is hun werk" (notities CGVS, p.22). Uiteindelijk probeerde u een draai te geven aan uw uitleg door op te merken dat de neef van uw echtgenoot uw vader beschuldigde van het toebehoren aan de partij Gonbod (Ginbot) 7 (notities CGVS, p.22), een gegeven dat u nochtans nooit had opgemerkt wanneer u bij de DVZ werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS d.d. 17/01/2020, vraag 5 en vraag 7). Er rijst dan ook een groot vermoeden dat u uw uitleg over alle vastgestelde tegenstrijdigheden ter plaatse op het CGVS heeft verzonnen zijn om uw Protection Officer van weerwoord te dienen. Dit blijkt, verder ook uit de volgende vaststellingen. Wanneer u werd gevraagd of u in Duitsland **vertelde een abortus te hebben ondergaan** na te zijn verkracht door een neef van uw echtgenoot – nochtans één van de kernelementen uit uw asielrelaas in België (zie vragenlijst CGVS d.d. 17/01/2020, vraag 5) stelde u: "**Neen, dat niet**, omdat ze zeiden dat ze er op 2e interview gingen tijd voor geven" (notities CGVS, p.23). U gaf eerder echter aan dat u nooit een tweede interview had afgelegd (notities CGVS, p.22). Geconfronteerd met de inhoud van uw verklaringen in Duitsland en opgemerkt dat u er niets had gemeld over een gedwongen huwelijk, over een stiefmoeder en over een verkrachting, en opgemerkt dat uw tolk toch onmogelijk totaal andere vluchtmotieven zou hebben verzonnen dan deze die u er meldde, gaf u aan: "**Eigenlijk, wat ik er niet vertelde is wat ik net zei**, vader zat niet in Gonbod (Ginbot) 7, maar de tolk had dat verkeerd verstaan, ze vertelde de protection officer dat vader daar wel bij hoorde en ten tweede, toen ik vertelde dat ik gehuwd was vertelde ze dat niet, **ik had de abortus eigenlijk ook verteld** maar ze (tolk) had dat niet gemeld", hiermee uw eerdere stelling dat u niets over uw abortus te hebben verteld, volledig ondermijnend (notities CGVS, p.23). Het is dan ook duidelijk dat u uw verklaringen draait en aanpast naar gelang u meent dat een nieuwe uitleg u beter zou uitkomen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs en ten aller tijde worden verwacht dat deze onmiddellijk de ware redenen van haar vertrek uit het land van herkomst uiteenzet en duidelijk maakt waarom zij nood heeft aan internationale bescherming. Alle bovenstaande vaststellingen in acht nemend, heeft u duidelijk nagelaten dit te doen.

Het door u neergelegde medische attest van uw arts met vaststelling van een litteken onder uw oog, waarmee u wil aantonen dat u door uw echtgenoot aan uw gezicht was verbrand, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Behalve dat een dergelijk attest geen uitsluitel kan geven hoe u deze verwonding heeft opgelopen, dienen documenten, neergelegd in een asielpprocedure, gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval geenszins het geval blijkt. Overigens is het opmerkelijk dat er in het attest gesproken wordt van een litteken dat vermoedelijk werd veroorzaakt door een snijwonde terwijl u verklaarde het litteken te hebben overgehouden aan een brandwonde (notities CGVS, p.27).

Aangaande uw vrees voor een besnijdenis van uw in België geboren dochter E.K.S. –u legde voor uw dochter een medisch attest neer waarin wordt vastgesteld dat ze niet is besneden (zie document 6 in de groene map)gaf u aan zelf op zevenjarige leeftijd te zijn besneden. U verwees ter staving van deze ondergane praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) naar een medisch attest waarin wordt opgetekend dat u volgens het type 2 bent besneden (zie document 5 in de groene map). U legde hierbij uit dat in Ethiopië elke vrouw wordt besneden volgens de traditie, dat het pijnlijk is, er soms kinderen aan sterven en u niet wil dat uw dochter dezelfde pijn moet doorstaan. U stelt dan ook van mening te zijn dat VGV niet goed is en dat uw dochter zelf moet kunnen kiezen wat ze doet of niet maar dat als het aan u ligt ze geen besnijdenis moet ondergaan (notities CGVS, p.36,37). Gevraagd wie uw dochter zou kunnen besnijden verwees u naar uw echtgenoot in Ethiopië (N.) die achter u en uw dochter aan zou komen. Aan het hele verhaal over uw (gedwongen) huwelijk en uw leefomstandigheden werd echter geen enkel geloof gehecht daar uw opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd in Duitsland als op het CGVS helemaal niet overeenkwamen en u verder geen zicht gaf op uw werkelijke vertrekmotieven (notities CGVS, p.37). Uit het voorgaande kan dus enkel worden afgeleid dat u het over een louter hypothetische vervolger heeft, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochter – zou afhangen van deze (fictieve) persoon.

Uit uw verdere verklaringen blijkt wel dat de vader van uw dochter, C.A.B., een Ethiopisch staatsburger afkomstig uit Addis Abeba en legaal verblijvende in Groot-Brittannië (notities CGVS, p.24), zelf tegen deze praktijk is. U verklaarde de traditie van VGV samen heel concreet te hebben besproken waarna hij u te kennen gaf tegen deze traditie te zijn (notities CGVS, p.37). Hoe dan ook, stelde u momenteel geen koppel te vormen met de vader van uw dochter en er momenteel geen contacten mee te onderhouden (notities CGVS, p. 25,26). Zelf wist u nog te melden op de hoogte te zijn dat VGV in Ethiopië bij wet verboden is, al gaf u aan dat in het dorp waar u stelde te hebben gewoond dergelijke praktijken werden uitgevoerd (notities CGVS, p.37). Gevraagd of een koppel of een ouder de mogelijkheid heeft om een dochter tegen VGV te beschermen indien men zelf tegen deze praktijk is, stelde u: “Ja dat kan” (notities CGVS, p.37). Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van uw minderjarige dochter in Ethiopië. **U heeft dan ook niet aannemelijk weten te maken dat er een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, in hoofde van uw minderjarige dochter, in aanmerking kan worden genomen, of dat u of uw minderjarige dochter - een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

Uit informatie – toegevoegd in het administratieve dossier – blijkt dat er verschillen bestaan in prevalentie van vrouwelijke genitale verminking tussen de verschillende Ethiopische regio's. Waar de prevalentiegraad in de regio's Somali, Afar, Dire Dawa, Oromia en Harar over de 80% ligt, blijkt dat in de Tigré regio en in Gambela de prevalentiegraad respectievelijk 29% en 27% te zijn. In de Zuidelijke Regio van Ethiopië, waartoe ook Hosaena behoort en waarover u stelde er te hebben gewoond tot uw vertrek naar Addis Abeba (notities CGVS, p.8,13), zijn er zelfs etnieën die de praktijk van vrouwenbesnijdenis niet uitvoeren. De informatie waarop het CGVS zich beroept is in bijlage in uw administratieve dossier gevoegd. Mede door uw stelling bewust te zijn van de risico's die de praktijk van vrouwelijke genitale verminking inhoudt –u bent samen met uw dochter zich gaan inschrijven bij de organisatie GAMS en legde een verklaring op eer neer waarin u belooft uw dochter niet bloot te stellen aan VGV (zie documenten 3,4 en7), is het dan ook totaal onaannemelijk dat uw dochter het risico zal lopen om besneden te worden. Uw vrees dat uw dochter het slachtoffer kan worden van een verkrachting omdat u in de media heeft gelezen dat jonge kinderen door hun eigen vaders worden misbruikt, is louter hypothetisch. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u, in een geval van concrete problemen, op de hoogte blijkt van de mogelijkheid om een aangifte te doen bij de aanwezige autoriteiten in Ethiopië (notities CGVS, p.31,32), waarover u duidelijk aangaf er geen problemen mee te hebben gekend (zie vragenlijst CGVS d.d. 17/01/2020 vraag 7a).

Bijgevolg kon er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde kopie van de akte van geboorte van uw dochter bevat enkel haar gegevens, die niet ter discussie staan. De overige documenten werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 december 2020 in een eerste middel een schending aan van "Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikels 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Wat betreft de vrees voor besnijdenis van haar dochter, stelt het verzoekschrift:

"De verwerende partij betwist niet dat verzoeker moslim is tot de etnische groep Oromo hoort. Het CGVS becijfert de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Ethiopië op 65% en stelt dat er voor de dochter van verzoeker geen sprake is van een gering risico gelet op de regio waarin zij woont. De verzoekster verwijst naar een onderzoek van 2020 (stuk 2) waaruit blijkt dat ongeveer 65% van meisjes in Ethiopië besneden zijn. Het artikel toont echter ook aan dat er grote verschillen bestaan per regio, geloofsovertuiging, enzovoort (pagina 8 van het onderzoek). Echter, gezien haar etniciteit en haar religie, wat belangrijke criteria zijn bij het bepalen van het voorval cijfer, bestaat er een grotere kans dat de dochter zal worden besneden (groter dan de 65 %). Het onderzoek benadrukt echter ook het volgende:

- Het risico voor niet-schoolgaande vrouwen is 72,8%.*
- Het risico voor islamitische vrouwen is 82,2%.*
- Het risico voor werkloze vrouwen zonder opleiding is 66,8%.*

Hieruit blijkt dat de dochter van de verzoeker het risico loopt besneden te worden. Dit komt vooral door haar religie (ze is moslim en meer dan 8 van de 10 moslimvrouwen in Ethiopië zijn besneden). Daardoor loopt ze het risico om besneden te worden. Het risico dat de dochter van verzoeker wordt besneden is groter omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij moslim is, niet werkt en buiten de stad woont. Bovendien kan verzoeker haar dochter onmogelijk behoeden voor een besnijdenis. Het feit dat zij tegen de besnijdenis is en zich bij GAMS heeft aangesloten, verandert daar niets aan. Er is namelijk een sterke sociale druk in Ethiopië waardoor het voor haar onmogelijk wordt haar dochter te beschermen en bovendien kan zij niet terecht bij de bevoegde instanties omdat zij zich niet met dit soort zaken bemoeien. Daarnaast is er ook sprake van een stigmatisering van niet-besneden kinderen. De bescherming door de Ethiopische staat is bovendien onvoldoende. Uit het artikel van BMC dd. 1.12.2017 (stuk 4) blijkt dat : [...]

Een studie van het International Journal of Environmental Research and Public Health van 2020 (stuk 3) toont dit aan: [...]

Deze verschillende elementen tonen aan dat er theoretische een sanctie is voor degenen die de besnijdenis uitvoeren, maar dat de praktijk in veel gevallen nog steeds wordt toegepast. Er is sociale druk om de dochter te besnijden, want als ze dat niet doet, zal ze geen echtgenoot vinden en geen gezin kunnen stichten. Ze zal worden afgewezen door de Ethiopische samenleving. Aan de andere kant, hoewel er nationaal beleid is om te proberen de besnijdenis te bestrijden, zijn deze niet effectief omdat er een algemeen gebrek aan coördinatie is en er zeer weinig gevallen bij de politie worden gemeld. In feite vindt de Ethiopische samenleving het erg slecht om contact op te nemen met de politie. Er zijn geen gevallen bekend van vervolging voor besnijdenis, wat duidelijk aantoonde dat de openbare aanklager niet door haar autoriteiten kan worden beschermd.

De documentatie van verzoeker is recenter dan die van de verwerende partij en bewijst dat de prevalentiegraad is hoger dan 65 % voor de dochter van de verzoekster, dat de verzoekster haar dochter niet kan beschermen en dat de Ethiopische aanpak tegen besnijdenis is onvoldoende. Concluderend kan worden gesteld dat deze elementen aantonen dat de verzoeker kenmerken heeft waardoor de prevalentie voor de besnijdenis is dan 80%. Zij was niet in staat haar dochter tegen deze invloeden te beschermen. Er is wel een risico voor de dochter van de verzoekster."

Aangaande de wisselende verklaringen over haar leeftijd, wordt aangevoerd:

"Het is waar dat verzoekster bij verschillende gelegenheden verschillende leeftijden heeft genoemd. Dit is te wijten aan het feit dat zij gedurende een hele periode naar Engeland probeerde te gaan. Tijdens de politiecontroles dacht ze dat ze door het geven van een andere leeftijd niet zou worden erkend, en dat was om te voorkomen dat ze naar een detentiecentrum zou worden gestuurd. Ze was bang om gearresteerd te worden, dus gaf ze verschillende leeftijden. Ze wilde naar Engeland gaan om asiel aan te vragen.

Haar landgenoten raadden haar aan om de autoriteiten te vertellen dat ze minderjarig is om eventuele problemen te voorkomen."

Betreffende haar andersluidende verklaringen in Duitsland laat zij gelden:

"In de eerste plaats wenst verzoeker erop te wijzen dat zij vanaf het begin van haar verhoor heeft verklaard dat de verklaringen in Duitsland niet met de werkelijkheid overeenstemmen en dat er problemen waren tijdens haar verhoor in Duitsland.

Het is dan ook verwonderlijk dat de andere partij haar verklaringen als gegeven beschouwde toen verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat dit niet het geval was. Zij reageerde spontaan.

Verzoekster wil er nog steeds op wijzen dat zij in Ethiopië is verkracht en gedwongen is tot een abortus. Dit is een zeer beschamende situatie die zij moeilijk kan navertellen. Het is een schande voor haar cultuur. Ze heeft landgenoten ontmoet die haar hebben verteld dat ze over politieke kwesties moet praten en dat ze beschermd zou worden als ze dat verhaal zou vertellen. Daarom heeft verzoeker een verhaal verteld dat totaal anders was dan de werkelijkheid. Ze dacht dat ze niet hoefde te praten over wat er werkelijk met haar is gebeurd en wat een opluchting het voor haar was, want het was een gênante situatie voor haar.

Verzoeker heeft niet getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, aangezien zij hen de belangrijkste redenen voor haar vlucht heeft gegeven en hen een gedetailleerde en gedetailleerde uiteenzetting heeft gegeven. Zij heeft ook van meet af aan gezegd dat zij de waarheid niet had verteld.

De andere partij heeft slechts een vergelijking gemaakt met de verklaringen in Duitsland, maar op geen enkel moment in haar besluit heeft zij de verklaringen van verzoeker in België geanalyseerd toen zij haar plicht tot medewerking had vervuld en de volledige waarheid had verteld.

Het CGVS kon niet alleen een vergelijking maken met de verklaringen in Duitsland, maar moest ook een gedetailleerde analyse maken van de verklaringen die het in België had afgelegd, rekening houdend met zijn verklaringen en de situatie waarin het zich in Duitsland bevond. Temeer daar verzoeker een kwetsbaar persoon is en in haar land van herkomst zeer moeilijke dingen heeft meegemaakt.

[...]"

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van "Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikels 48/4, §2, c) en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Het verzoekschrift stelt:

"In de bestreden beslissing werd geen onderzoek gevoerd naar de recente veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeksster. Uit de recente informatie die voorligt blijkt nochtans dat de situatie voor het moment in Ethiopië is niet veilig wegens het conflict in Tigré.

Uit de COI-Focus een artikel van France 24 dd 10.11.2020' blijkt dat de veiligheidssituatie in het ganse land er verder op achteruit is gegaan: [...]

In een rapport van Amnesty dd 11.12.2020 werd de situatie beschreven als volgt: [...]

In de bestreden beslissing werd er geen uitspraak gedaan over de veiligheidssituatie in Ethiopië. De beslissing moet tenminste vernietigd worden zodat de veiligheidssituatie in Ethiopië kan grondig onderzocht worden."

2.3. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

"2. Artikel van Plos One, 'Changing prevalence and factors associated with female genital mutilation in Ethiopia ' dd 03.09.2020

3. Artikel van International Journal of Environmental Research and Public Health, Prevalence and Barriers to Ending Female Genital Cutting: The case of Afar and Ahmara Regions of Ethiopia ' dd. 29.10.2020

4. Artikel of Reproductive health, 'Testimony ' dd 01.12.2017".

2.4. Bij aanvullende nota van 18 april 2021 voegt verzoekster een attest van de psycholoog ter ondersteuning van haar kwetsbaarheid.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen duidelijkheid schept over haar identiteit, levensomstandigheden en levensloop in Ethiopië, gezien:

- zij geen enkel origineel stuk ter staving van haar identiteit voorlegt, terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster in dit verband alle stukken moet voorleggen waarover zij beschikt of kan beschikken;
- zij doorheen haar asielpprocedure in Duitsland en sinds haar aankomst in België verschillende namen, geboortedata en geboorteplaatsen opgaf;
- zij voor de Duitse en Belgische asielinstanties andersluidende verklaringen aflegde over het moment van vertrek uit Ethiopië, over haar leeftijd toen zij het land verliet en over wie de reis betaalde;

- haar verklaringen over haar ouders, broers en zussen niet consequent zijn gedurende haar opeenvolgende asielpcedures.

De beweringen in het verzoekschrift, met name dat verzoekster verschillende leeftijden opgaf omdat *“zij gedurende een hele periode naar Engeland probeerde te gaan”, “om te voorkomen dat ze naar een detentiecentrum zou worden gestuurd”,* omdat zij bang was *“om gearresteerd te worden”* en omdat haar landgenoten haar aanraadden *“om de autoriteiten te vertellen dat ze minderjarig is om eventuele problemen te voorkomen”,* kunnen haar leugenachtige verklaringen aan de Duitse asielinstanties en de Belgische politiediensten bezwaarlijk verschonen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom internationale bescherming vraagt, mag worden verwacht dat zij haar volledige medewerking verleent aan de instanties van het onthaalland en dat zij correcte verklaringen aflegt over haar identiteit, levensloop, vluchtmotieven en vertrek. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

Hoe dan ook legde verzoekster niet enkel tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar leeftijd, maar ook over haar naam en geboorteplaats, wat niet kan worden geweten aan het *“advies”* van landgenoten om zich als minderjarig voor te doen.

Verzoeksters wisselende verklaringen over haar identiteit, levensomstandigheden en levensloop in Ethiopië, samengenomen met de vaststelling dat zij nalaat om enig identiteitsdocument voor te leggen, doen reeds afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

6. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor N., de man met wie zij gedwongen werd te huwen.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent haar gedwongen huwelijk met N. en de daaruit voortvloeiende problemen. Samen met verweerder wordt immers vastgesteld dat verzoekster dit alles geheel onvermeld liet tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Zij legde tijdens deze asielpcedure geen verklaringen af omtrent de stiefmoeder die haar uitbuitte, het gedwongen huwelijk met N., de verkrachting of de abortus, wat nochtans volgens haar dé kernelementen van haar asielrelaas zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat zij vanaf het begin van haar verhoor heeft verklaard dat de verklaringen in Duitsland niet met de werkelijkheid overeenstemmen en dat er problemen waren tijdens haar verhoor in Duitsland”,* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster aanvankelijk aangaf dat zij hetzelfde vertelde bij de Duitse asielinstanties (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 21-22) om dan daarna te kennen te geven dat er *“misverstanden”* waren met de tolk (notities, p. 21). Uit het Duitse asieldossier blijkt verder dat verzoekster een uur gehoord werd, dat zij geen opmerkingen maakte over de communicatie met de tolk, dat zij naliet iets toe te voegen aan het einde van het interview, dat zij zelfs uitdrukkelijk liet optekenen dat er geen problemen waren met de verstaanbaarheid én dat zij haar verklaringen bevestigde nadat deze werden voorgelezen (Niederschrift, p. 6). Bovendien verliet zij Duitsland alvorens een beroepsprocedure af te ronden, waar zij de beweerde *“misverstanden”* met de tolk zou kunnen aanbrengen (notities, p. 22). Het volstaat dan ook niet om louter te stellen dat de tolk *“het interview”* verkeerd vertaalde (notities, p. 21). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat wat in het ‘Niederschrift’ werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Het verzoekschrift stelt verder dat verzoekster de verkrachting en abortus in Duitsland niet vermeldde omdat zij moeilijk over deze beschamende gebeurtenis kon vertellen dan wel omdat landgenoten haar zeiden *“dat ze over politieke kwesties moet praten en dat ze beschermd zou worden als ze dat verhaal zou vertellen”.* De Raad merkt op dat dit een zoveelste versie van de feiten betreft. Eerder verklaarde verzoekster dat zij in Duitsland niet sprak over de abortus omdat zij dit tijdens het tweede interview wilde doen (notities, p. 23) om dan vervolgens te stellen dat zij wél over de abortus had gesproken maar dat de tolk dit niet doorgaf (notities, p. 23). Indien verzoekster de verkrachting en abortus in Duitsland niet vermeld had uit schaamte of omwille van advies van landgenoten, had zij dit zo moeten aangeven toen zij hiernaar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat zij dit echter heeft nagelaten door tegenstrijdige verklaringen af te leggen en dan vervolgens in haar verzoekschrift nog een andere versie te noemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog benadrukt dat zij de Belgische autoriteiten niet heeft trachten te misleiden en zij aanklaagt dat verweerder *“slechts een vergelijking [heeft] gemaakt met de verklaringen in Duitsland, maar op geen enkel moment in haar besluit de verklaringen van verzoeker in België geanalyseerd [heeft] toen zij haar plicht tot medewerking had vervuld en de volledige waarheid had verteld”*, antwoordt de Raad dat het niet verboden is dat in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerste verzoek bekend waren. De Raad treedt verweerder dan ook bij waar die, na vergelijking van verzoeksters verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures, het bedrieglijk karakter van haar relaas vaststelt.

7. Verzoekster vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Ethiopië.

7.1. In het verzoekschrift wordt ingegaan op de prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis in Ethiopië. Er wordt gewezen op *“haar etniciteit en haar religie, wat belangrijke criteria zijn bij het bepalen van het voorval cijfer, bestaat er een grotere kans dat de dochter zal worden besneden (groter dan de 65 %)”* en op het feit *“dat zij moslim is, niet werkt en buiten de stad woont”*. Verzoekster stelt: *“De documentatie van verzoeker is recenter dan die van de verwerende partij en bewijst dat de prevalentiegraad is hoger dan 65 % voor de dochter van de verzoekster, dat de verzoekster haar dochter niet kan beschermen en dat de Ethiopische aanpak tegen besnijdenis is onvoldoende.”*

De Raad merkt op dat zowel uit de door verweerder als door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat er betreffende vrouwenbesnijdenis grote verschillen bestaan in Ethiopië naargelang de regio, religie, etnie en leeftijdscategorie. Besnijdenis is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Ethiopië, noch in gelijke mate. Het bij het verzoekschrift gevoegde artikel van 3 september 2020 van Plos One (stuk 2) baseert zich, net als de COI Focus *“Erythree, Ethiopie: Prévalence des mutilations génitales féminines (MGF) dans l’ethnie tigrigna”*, op cijfers van 2016. Uit deze cijfers volgt dat 65,2% van de vrouwen in Ethiopië besneden is, waar dit in 2000 nog 79,9% en in 2005 nog 74,3% was. In 2016 was 82,2% van de Ethiopische moslimvrouwen besneden en in rurale gebieden onderging 68,4% vrouwenbesnijdenis. In de Zuidelijke Regio, waarvan verzoekster afkomstig is tot zij vluchtte naar Addis Abeba, is gemiddeld 61,9% van de vrouwen besneden. Zowel de informatie van verweerder als die van verzoekster wijst bovendien op een dalende prevalentiegraad van besnijdenis bij meisjes. Het artikel van 29 oktober 2020, bijgevoegd aan het verzoekschrift, betreft prevalentiecijfers van april 2020 in de Afar en Ahmara regio's maar brengt verder niets bij, daar verzoekster afkomstig is uit Hoseana in de Zuidelijke Regio.

Op basis van voornoemde informatie blijkt derhalve dat niet alle meisjes het risico lopen op besnijdenis, ook niet in subgroepen zoals de Amhara-etnie en moslims, noch in rurale gebieden en in de Zuidelijke Regio. Er dient aldus te worden nagegaan of *in casu* de besnijdenis van verzoeksters dochter vermeden kan worden en of bescherming mogelijk is tegen deze traditionele ingreep.

7.2. Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog voorhield dat haar echtgenoot N. haar dochter zou willen (laten) besnijden (notities, p. 36-37), benadrukt de Raad dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent dit gedwongen huwelijk, waardoor hij ook niet de vervolger van verzoeksters dochter kan zijn.

7.3. Uit de informatie blijkt hoe dan ook dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus de actoren van vervolging zijn. Ook verzoekster gaf aan dat het aan de ouder(s) toekomt om hun dochter al dan niet te laten besnijden (notities, p. 37).

In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster *“haar dochter onmogelijk [kan] behoeden voor een besnijdenis”* omwille van *“een sterke sociale druk in Ethiopië”*. Er wordt in het verzoekschrift ook verwezen naar een getuigenis van een Ethiopische vrouw en haar ervaring met FGM.

De Raad ziet echter niet in waarom verzoekster haar afwijzing van FGM niet zou kunnen bestendigen en zich in Ethiopië niet zou kunnen verzetten tegen de beweerde sociale druk van haar gemeenschap. Zij is een volwassen vrouw die sinds juni 2013 zelfstandig buiten Ethiopië verblijft - waaronder in Khartoum waar zij gedurende een jaar woonde en als huishoudster werkte - en die sinds augustus 2015 in Europa woont. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst ook een (financieel) zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen, zonder haar familie.

Bovendien kan verzoekster zich in het niet-besnijden van haar dochter laten sterken door één van de vele lokale en internationale organisaties die (voornamelijk in stedelijke gebieden) in Ethiopië werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM en door de Ethiopische overheid die een gunstig wettelijk kader en beleidsklimaat verzekert.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat er theoretische een sanctie is voor degenen die de besnijdenis uitvoeren, maar dat de praktijk in veel gevallen nog steeds wordt toegepast”*, dat *“hoewel er nationaal beleid is om te proberen de besnijdenis te bestrijden, deze niet effectief [zijn] omdat er een algemeen gebrek aan coördinatie is en er zeer weinig gevallen bij de politie worden gemeld”* en verzoekster dus niet terecht kan *“bij de bevoegde instanties omdat zij zich niet met dit soort zaken bemoeien”* en omdat de bescherming door de Ethiopische staat onvoldoende is, antwoordt de Raad dat het bestaan van dergelijke NGO's en de initiatieven van de Ethiopische overheid wel degelijk wijzen op een mentaliteitswijziging die bijdraagt aan een gunstig klimaat voor moeders om ervoor te kunnen kiezen hun dochters niet te besnijden.

In het verzoekschrift wordt verder gewezen op de afwijzing en stigmatisering van niet-besneden kinderen en op de *“sociale druk om de dochter te besnijden, want als ze dat niet doet, zal ze geen echtgenoot vinden en geen gezin kunnen stichten”*. In die zin benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat de voornoemde beweerde stigmatisering dermate systematisch en ingrijpend zal zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

7.4. Indien verzoekster alsnog blijft vasthouden aan de bewering dat zij *“haar dochter onmogelijk [kan] behoeden voor een besnijdenis”* omwille van de *“sterke sociale druk in Ethiopië”* en zij *“niet in staat [is] haar dochter tegen deze invloeden te beschermen”*, dan kan de Raad enkel de nood vaststellen dat in het belang van het kind dringende maatregelen tegen verzoekster worden genomen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van haar dochter. De redenen waarom haar dochter zou worden besneden zijn van culturele aard en dus niet geografisch verbonden aan de grenzen van Ethiopië. Ze kunnen zich dan ook evenzeer in Europa (desgevallend na enkele jaren of na het verkrijgen van een verblijfsvergunning/Belgische nationaliteit) voordoen.

7.5. Verzoekster zelf wordt niet vervolgd in Ethiopië, noch zal zij de gevolgen dragen van het (niet) besnijden van haar dochter. De Raad kan dan ook niet inzien waarom zij internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

Het op 18 april 2021 bijgebrachte psychologisch attest kan evenmin verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid herstellen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Het attest maakt melding van door verzoekster voorgehouden feiten aan de psychologe en van haar wil om in België te blijven, maar hieruit kan op generlei wijze worden afgeleid dat de inconsistenties in haar verklaringen in Duitsland en België omtrent haar identiteit en aangevoerde feiten hun oorzaak vinden in haar voorgehouden kwetsbaarheid.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

11. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift de recente veiligheidssituatie in de Tigre-regio wordt benadrukt, toont verzoekster hiermee niet aan dat er in de Zuidelijke Regio, waarvan verzoekster afkomstig is, een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

12. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS